

Nhân gian cười cợt, gay thì làm gì có tình yêu lâu bền? Vui thì sáp lại, chán thì buông ra. Điên cuồng trong giây lát, nhưng cũng lạnh nhạt những năm tháng về sau.

Trên một cây cầu cheo leo.

Mặt nước đầy rêu. Điều Phương sợ nhất cũng xảy ra: mất người yêu! Phương nhìn xoáy xuống dòng nước, sâu thẳm, lời tiễn biệt còn mãi. Trời đất tối sầm, phủ sương. Người con trai ấy đi rồi. Trước khi đi, người cười, mình chia tay, anh hết yêu em rồi! Người đi khuất vào trong sương, Phương không đứng nổi nữa, tưởng chừng như sắp lao xuống vực nước.

Vỡ mộng. Từng bước chân thoi thóp, chiếc cầu như sắp gãy. Rừng cây đói bụng nuốt chửng Phương. Đêm. Rồi Phương lại chạy, chạy trong đêm, khủng hoảng, mơ màng, mộng mị, vỡ òa, câm nín. Phương tự hỏi, nếu tôi và anh ấy ra hoang đảo sống, liệu có lâu bền không, anh có phụ tình không?

Nhân gian cười cợt, gay thì làm gì có tình yêu lâu bền? Vui thì sáp lại, chán thì buông ra. Điên cuồng trong giây lát, nhưng cũng lạnh nhạt những năm tháng về sau. Phương đã không tin. Vững vàng giữa chân lý, Phương cho rằng ngụy lý. Phương sẽ yêu anh, anh sẽ yêu Phương, trọn đời. Giờ đây, Phương vỡ mộng rồi. Người yêu đã đi mất, đi theo người mới, điên cuồng trong giây lát, lạnh nhạt những năm tháng về sau. Xanh xao, hư hao và nước mắt.

Tháng Tư chiều đẹp lắm. Ngày Chúa-nhật, ngày Thánh đường vang tiếng chuông. Phương quỳ dưới đất, nhìn Chúa. Lạy Chúa, xin Người cho con được bình an. Cũng ngày Chúa-nhật, anh xuất hiện. Anh cười, nụ cười của anh màu xanh hiền hiền. Phương kém anh bốn tuổi. Anh kể, con người của thế giới Hy Lạp thần thoại có bốn tay, bốn chân, hai đầu, rồi dần bị tách đôi. Con người của thế giới trần tục này cứu cánh của cuộc đời là đi tìm "một nửa của mình". Và...

Số mệnh run rủi đã đẩy anh vào tầm tay Phương, có những người sinh ra để thuộc về nhau Phương đã chờ anh bao nhiêu năm rông nơi Thánh đường. Phương tưởng tượng, anh là "một nửa của mình".

Ngã tư, anh nắm tay Phương băng qua làn vạch trắng. Anh bảo anh sẽ ngược nắng để yêu Phương. Đường còn dài, anh bảo, anh không sợ chi hết, kệ miệng đời, anh sẽ mãi yêu Phương. Bốn mươi tám tháng yêu đương, bốn năm rông thương mến và Phương dâng hết chân thành. Cuối năm bốn, anh chôn Phương trên chiếc cầu tưởng chừng như đã gãy, sẽ gãy, đang gãy.

Tại một hòn đảo băng trinh.

Tôi mở mắt, sau đêm dài lắm mộng, bầu trời xanh những khát vọng bình yên. Loài người tiên tiến, người ta làm ra cái máy tẩy não, có ghi "made in memory". Tôi muốn được đưa đi tẩy não. Tôi van anh hãy cùng tôi đi tẩy não, tẩy hết buồn đau, lầm lỗi. Tôi tin rằng, tại cái nơi hoang vu này, nơi mà chưa một nền văn hóa, một tư tưởng nào trù lên, chưa một tín điều nào áp đặt, không có người thứ ba, tôi và anh sẽ không mất nhau.

Tại hòn đảo băng trinh, tôi và anh yêu nhau một cách hồn nhiên nhất. Anh sẽ không ruồng bỏ tôi. Anh sẽ không chán tôi và sẽ không chạy theo người mới. Nơi đây sẽ không tồn tại thứ "chân lý", hai người con trai không thể nào yêu nhau lâu bền được, vui thì sáp lại, chán thì buông ra. Không!

Tôi thích những con sao biển. Mỗi buổi chiều đánh cá về, anh lại mang cho tôi những con sao biển làm quà. Quà cho anh, sáng và chiều, tôi đều trao một nụ hôn, quện vào nhau những đê mê lười thịt. Tôi hỏi, anh sẽ yêu em trọn đời chứ? Anh nhìn vào mặt tôi, anh yêu em, anh sẽ mãi yêu em. Biển chứng giám lời anh nói. Núi chứng giám lời anh nói. Cả thiên thanh chứng giám tình yêu chúng tôi!

Mưa, cần chồi thêm âm áp, chỉ mỗi tôi và anh. Hàng lá xanh, mưa tí tách. Trong tôi có tình yêu dành cho anh và trong anh có tình yêu dành cho tôi. Tôi đã khao khát sẽ trọn đời.

Mưa rồi lại nắng. Đông rồi lại nắng vàng. Những buổi chiều tàn, tôi thấy anh không còn về sớm như mọi lần. Có lần len lén, tôi thấy anh lặng nhìn về phía đường biên biển và trời. Tôi bắt đầu sợ. Tôi cảm thấy sợ. Tôi sợ anh đang có những toan tính. Tôi sợ anh sẽ từ bỏ tôi. Có lần, vô tình, anh nói, tại sao chúng ta cứ ở mãi nơi đây? Nơi đây chỉ có hai ta, yên bình, yêu thương và hạnh phúc, không tốt sao anh?

Tôi ngồi cạnh ngọn lửa bập bùng, ngày này qua ngày nọ, anh chưa về, lửa sắp tàn. Trước khi đi ra biển sớm nay, anh không hay anh quên cho thêm những nhánh cây khô vào đống lửa. Một mình tôi không thể giữ ngọn lửa. Cá nướng, táo luộc, bữa tối đang chờ anh về. Nhưng anh chưa về. Anh chưa mang sao biển và tình yêu của anh về. Liệu anh có bỏ đi mãi không?

Cơn đông.

Trong một bệnh viện tâm thần.

Người ta ghi vào biên bản, tìm thấy Phương trong tình trạng bất tỉnh, trong khu rừng già. Tôi không muốn gặp lại Phương. Tôi đã chán Phương. Tôi ghét Phương. Kể từ ngày chán Phương, tôi đã ghét Phương rồi. Sau lời chia tay, tôi chỉ muốn thả trôi tất cả những gì liên quan đến Phương. Tôi dành mỗi quan tâm cho người mới. Tôi biết, nếu tôi không ra đi trước, thì rồi cũng có ngày Phương sẽ rời xa tôi khi gặp một người khác, mang lại những cảm xúc mới cho Phương.

Phương điên loạn trên giường bệnh, tôi nhìn em qua tấm kính chắn, chẳng còn nghĩa tình gì phải thương Phương cả.

Có lần, vào một bình minh nắng đẹp, trên một bờ biển vắng, biển sóng lặng, em hỏi tôi có yêu em thật không? Tôi đã nhìn vào mắt Phương, anh yêu em! Em muốn tôi thề sẽ mãi yêu em. Tôi không muốn thề. Tôi không tin lời thề. Khi yêu, mộng đẹp, lời thề cũng thật cao cả. Nhưng Phương thật ngây thơ, gay làm gì có tình yêu mãi mãi? Ôi đời sống, có biết bao nhiêu đam mê trong ta thật ngắn. Rồi có ngày Phương cũng sẽ rời xa tôi. Vì yêu Phương, khi ấy, tôi buộc lòng phải thề.

Tình yêu là thứ nhất thời. Em thích nghe lời thề thốt, dễ ngọt, tin làm gì, bẽ bàng lắm em ơi, gian dối nhiều lắm em ơi. Giờ vui ngắn lắm em ơi! Phương ơi, đời còn dài, em còn tuổi trẻ, sao em không sống tiếp, sao em không tìm đến người mới? Sao em phải hóa tầm gửi vào anh? Dại quá!

- Lý Minh Kỳ -